

מסכת חולין

פרק ה

א. אותו ואת בנו, נוהג בין בארץ בין בחוצה לארץ, בפני הבית ושלל בפני הבית, בחליו ובמקדשיו. כיצד. השוחט אותו ואת בנו חליו בחוץ, שניהם פשרים, והשני סופג את הארבעים. קדשים בחוץ, הראשון חייב כרת, ושניהם פסולים, ושניהם סופגים את הארבעים. חליו בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים בפנים, הראשון פשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול:

ב. חליו וקדשים בחוץ, הראשון פשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול. קדשים וחליו בחוץ, הראשון חייב כרת ופסול, והשני פשר, ושניהם סופגין את הארבעים. חליו וקדשים בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים וחליו בפנים, הראשון פשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול. חליו בחוץ ובפנים, הראשון פשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול. קדשים בחוץ ובפנים, הראשון חייב כרת, ושניהם פסולים, ושניהם

סופגים את הארבעים. חליו בפנים ובחוץ, הראשון פסול ופסול, והשני סופג את הארבעים וכשר. קדשים בפנים ובחוץ, הראשון כשר ופסול, והשני סופג את הארבעים ופסול:

ג. השוחט ונמצא טרפה, השוחט לעבודה זרה, והשוחט פרת חטאת, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, רבי שמעון פוטר, וחכמים מחיבין. השוחט ונתנבלה בידו, והנוחר, והמעקר, פטור משום אותו ואת בנו. שנים שלקחו פרה ובנה, איזה שלקח ראשון, ישחט ראשון. ואם קדם השני, זכה. שחט פרה ואחר כך שני בניה, סופג שמונים. שחט שני בניה ואחר כך שחטה, סופג את הארבעים. שחטה ואת בתה ואת בת בתה, סופג שמונים. שחטה ואת בתה ואחר כך שחט את בתה, סופג את הארבעים. סומכוס אומר משום רבי מאיר, סופג שמונים. בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחברו צריך להודיעו, אמה מכרתי לשחט, בתה מכרתי לשחט. ואלו הן, ערב יום טוב האחרון של חג, וערב יום טוב הראשון של פסח, וערב עצרת, וערב ראש השנה, וכדברי רבי יוסי הגלילי, אף ערב יום הכפורים בגליל. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שאין לו רוח. אבל יש לו רוח, אין צריך להודיעו. ומודה רבי יהודה במוכר את האם לחתן ואת הבת לכלה, שצריך להודיע, בידוע ששניהם שוחטין ביום אחד:

ד. בַּאֲרֵבָּעָה פָּרָקִים אֵלּוּ מִשְׁחִיטֵיךָ אֶת הַטֶּבַח בְּעַל כָּרְחוּ. אֲפֹלוּ שׁוֹר שְׁנֵה אֶלֶף דִּינָרִין וְאֵין לוֹ לִלְוִיָּהּ אֶלָּא דִּינָר, כּוֹפִין אוֹתוֹ לְשַׁחֲט, לְפִיכָךְ, אִם מֵת, מֵת לִלְוִיָּהּ. אֲבָל בְּשָׂאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה, אֵינּוּ כֵן. לְפִיכָךְ, אִם מֵת, מֵת לְמוֹכֵר:

ה. יוֹם אֶחָד הָאָמֹר בָּאוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ, הַיּוֹם הוֹלִיךְ אַחֵר הַלְיָלָה. אֶת זֶה דָּרַשׁ שְׁמַעוֹן בֶּן זֹמָא. נֶאֱמַר בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית (בראשית א), יוֹם אֶחָד, וְנֶאֱמַר בָּאוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ (ויקרא כב), יוֹם אֶחָד. מֵה יוֹם אֶחָד הָאָמֹר בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הוֹלִיךְ אַחֵר הַלְיָלָה, אִף יוֹם אֶחָד הָאָמֹר בָּאוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ, הַיּוֹם הוֹלִיךְ אַחֵר הַלְיָלָה: